

[Parkov.]

kunde føre til et Resultat, og, i bekræftende Fald, hvorledes Resultatet bliver.

Hvis noget saadant sker, tror jeg, at vi nok vilde kunne enes og paa visse Punkter finde Mulighed for en Begrænsning af Udgifterne, saa længe den økonomiske Krise hænger vort Land, i hvert Tilfælde vilde vi yde vor Medvirken dertil.

Efter alle Solemærker at dømme skal Forslaget imidlertid føres igennem nu, for et Flertal af dets Tilhængeres Vedkommende udelukkende under Synsvinklen Besparelse. Jeg forstaaer, at ogsaa Venstre har sat Sparehensynet i Forgrunden og kun, naar dette Hensyn var sket Fyldest, har givet de militære Myndigheder nogenlunde frie Hænder med Hensyn til Anvendelsen af de tiloversblevne, desværre utilstrækkelige Midler.

Under disse Omstændigheder vil der formentlig ikke være megen Anledning til at komme ind paa Enkeltheder i Lovforslagene, men jeg vil dog fremhæve, at Kritikken af Hærloven af 1922 skyder langt over Maalet.

Jeg har ved en tidligere Lejlighed gjort Rede for, at der efterhaanden ved de Bevillinger, der var til Raadighed, var skaffet en saadan Bevæbning af de forskellige Afdelinger indenfor Hæren, at man maatte sige, at vore Vaaben for største Delen allesammen havde en Væbning af en saadan Art og Styrke, at den for lige Forhold ikke fandtes mere moderne og mere solid noget andet Sted. Disse Bemærkninger, som jeg i sin Tid har tilladt mig at fremsætte her i Tinget, er ogsaa blevet bekræftet ved en Artikel i et militært Tidsskrift, som udgives af det krigsvidenskabelige Selskab, og der er udtrykkeligt gjort opmærksom paa de mange Forhold, som i Virkeligheden medførte, at Ordningen af 1922 paa ingen Maade fortjente det Skudsmaal, den har faaet.

Vi kender Manglerne, vi ved, der var for mange Reservebefalingsmænd, vi ved ogsaa, at disse Befalingsmænds Uddannelse ikke blev gennemført, saaledes som det var Lovens Hensigt, men som Helhed stod Loven af 1922, efter at Aarene var gaaet og den fornødne Bevæbning var indført, som en efter Forholdene brugelig Ordning.

Jeg skal nu imidlertid gerne erkende, at den Enkadrering, som har fundet Sted i det nye Forslag, af Afdelingerne og de enkelte Stykker, gør Ordningen stærkere og solidere, end Tilfældet var med Ordningen af 1922. Men til Gengæld maa man ikke være blind for, at Antallet af

Afdelinger er indskrænket, og hvis man vil henvise, saaledes som det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen gjorde, til den kommanderende Generals Udtalelser, maa jeg dog ogsaa gøre opmærksom paa, at de er meget forbeholdne og paa ingen Maade gaar ind for at sige god for Ordningen.

Naar man indskrænker Antallet af Afdelinger — man har altsaa i Forvejen en Hærorrdning med et betydeligt større Antal Afdelinger, hvis Bevæbning efterhaanden var gennemført —, kan der ikke være Tvivl om, at man ved den nye Ordning i nogen Maade har begrænset, som det hedder, de Opgaver, som løses kan. Der maa naturligvis altid være en Grænse for, hvilke Opgaver man kan stille sig, jeg har aldrig hørt eller set noget om, at der skulde være ubegrænsede Opgaver. De begrænsede Opgaver vil altsaa sige, at man ønsker i en saadan Grad at kunne sætte sig til Modværge, at man gør det muligt for andre at komme os til Undsætning, i egen Interesse at komme os til Hjælp.

Men der er den store Mangel ved Lovforslaget vedrørende Hæren, at intet er gjort for at forsvare Hovedstaden mod Angreb fra Luften. Jeg har forstaaet, at man har udsendt dette Spørgsmaal, fordi man siger, at der er Forhandlinger i Genève om maaske helt at udelukke Muligheden for saadanne Angreb. Ja, det vilde være ønskeligt, men hvis der nu ikke træffes en saadan Aftale, hvad saa? Vil saa de Partier, som nu slutter Kredt om denne Forsvarsordning, og navnlig Venstre, i saa Fald gaa ind for Etableringen af et virksomt Forsvar mod Luftangreb paa Hovedstaden?

Et sort Punkt i Hærløvforslaget, som jeg ogsaa gerne vil henlede Opmærksomheden paa, er, at alle Musikkorps med Undtagelse af Gardens er fjernet. Man skulde egentlig tro, at det var utænkeligt, at en saadan Reduktion kunde gennemføres i sin fulde Udstrækning, thi det er dog kendt overalt og i alle Kredse af Folket, at de militære Musikkorps maaske i enestaaende Grad er Arne og Hjemsted for den nationale Musik og for dens Fremførelse i en saadan Form, at den gaar helt ind i alle Hjerter. Der er Rytme og Klang i disse Korps' Præstationer, det vilde være smerteligt og tillige et uerstatteligt Tab, om disse Toner skal forstumme. Kan der ikke foruden Garden i hvert Tilfælde bevares 2—3 Musikkorps, saa hver Landsdel kunde raade over et Musikkorps, som ved Siden af sin Mission indenfor Hæren kunde bringe Budskab fra Tonernes Verden ud til Befolkningen ogsaa udenfor Garnisonsbyerne.